

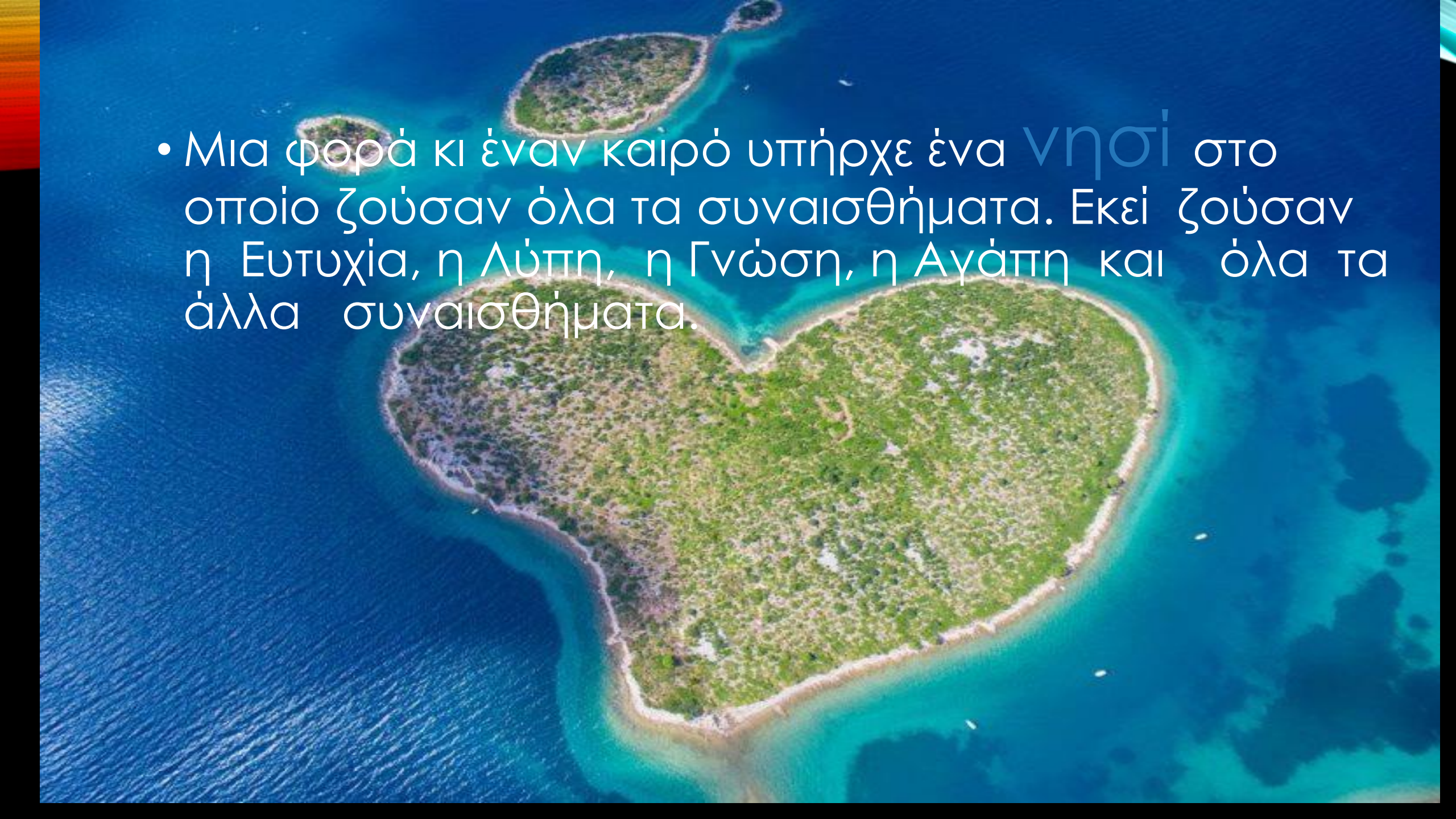
ΤΟ ΝΗΣΙ

Αναστασία Λουκανάρη

Σοφία Γιαννούλη

Γ'1

7^ο

-
- An aerial photograph of a heart-shaped island in the middle of a deep blue ocean. The island is covered in green vegetation and has a small inlet at its top. The water around the island is a lighter turquoise color, indicating a shallow reef or lagoon. In the background, there are several smaller, similar islands.
- Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένα νησί στο οποίο ζούσαν όλα τα συναισθήματα. Εκεί ζούσαν η Ευτυχία, η Λύπη, η Γνώση, η Αγάπη και όλα τα άλλα συναισθήματα.

Μια μέρα έμαθαν ότι το νησί τους θα βούλιαζε και έτσι όλοι επισκεύασαν τις βάρκες τους 'και άρχισαν να φεύγουν. Η Αγάπη ήταν η μόνη που έμειναν πίσω. Ήθελε να αντέξει μέχρι την τελευταία στιγμή. Όταν το νησί άρχισε να βυθίζεται ,η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια.

Βλέπει τον πλούτο που περνούσε με μια λαμπερή θαλαμηγό. Η Αγάπη του ρωτάει : «Πλούτε, μπορείς να με πάρεις μαζί σου;»

«Όχι δεν μπορώ» Απάντηση ο Πλούτος, «Έχω ασήμι και χρυσάφι στο σκάφος μου και δεν υπάρχει χώρος για σένα».

- Η Αγάπη τότε αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από την Αλαζονεία που επίσης περνούσε από μπροστά της σε ένα πανέμορφο σκάφος.
- «Σε παρακαλώ βοήθησέ με» είπε η Αγάπη.
- «Δεν μπορώ να σε βοηθήσω Αγάπη. Είσαι μούσκεμα και θα μου χαλάσεις το όμορφο σκάφος μου» της απάντησε η αλαζονεία.

- Η Λύπη ήταν πιο πέρα και έτσι η Αγάπη αποφάσισε να ζητήσει από αυτή βοήθεια.
- « Λύπη άφησέ με να έρθω μαζί σου».
- «Ω Αγάπη, είμαι τόσο λυπημένη που θέλω να μείνω μόνη μου» είπε η Λύπη.

A photograph of two hikers on a mountain ridge at sunset. The hiker on the left is standing on the ridge, leaning forward and holding the hand of the hiker on the right, who is climbing down. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and silhouettes of the hikers. The sky is filled with colorful clouds in shades of orange, yellow, and blue. The foreground shows dark, silhouetted vegetation.

Η Ευτυχία πέρασε μπροστά από την Αγάπη αλλά και αυτή δεν έδωσε σημασία . Ήταν τόσο ευτυχισμένη, που ούτε καν άκουσε την Αγάπη να ζητά βοήθεια.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή: «Αγάπη, έλα προς εδώ!
Θα σε

πάρω εγώ μαζί μου. Ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος κύριος που η αγάπη δεν γνώριζε, αλλά ήταν γεμάτη από τέτοια ευγνωμοσύνη, που ξέχασε να ρωτήσει το όνομά του. Όταν έφτασαν στην στεριά ο κύριος έφυγε και πήγε στο δρόμο του.

- Η Αγάπη γνωρίζοντας πόσα χρωστούσε στον κύριο που την βοήθησε, ρώτησε την Γνώση: «Γνώση, ποιος με βοήθησε»;
- «Ο Χρόνος» της απάντησε η Γνώση.
- «Ο Χρόνος;» ρώτησε η Αγάπη. «Γιατί με βοήθησε ο Χρόνος;»

- Τότε η γνώση χαμογέλασε και με τη βαθιά σοφία μέσα της είπε: «Μόνο ο Χρόνος μπορεί να καταλάβει πόσο μεγάλη σημασία έχει η Αγάπη.
- Μάνος Χατζιδάκις

